

fløvre Autoritet end de Herrer, at Kjøbenhavns Grosserer-societet nu i 8—9 Aar stadig har andraget om denne Afgifts Afkaffelse. Grosserer-societet bestaar af Mænd, der have Erfaring om, hvilke Byrder vor Handel og Skibsfart kunne bære, og naar disse Mænd finde denne Afgift særdeles trykkende, har det en større Betydning for mig, som jo desuden repræsenterer den samme Kommune, end de ærede Herrer's Argumenter, hvilke jeg, som sagt, finder meget lidet overbevisende. Hvad angaar det Exempel, som det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Jessen) anførte om denne Afgifts Betydning for Stentullenes Indførsel, som er saa overordentlig vigtig for vor lille Industri og ogsaa for Smaaafolk, saa vil jeg sige, at den fordyrer hver Lønne Stentul med 5 Ore, og da nu den Løb, som Stentul desuden svarer, er 5 Ore pr. Lønne... (Stemmer: 14 Ore!) 14 Ore, altsaa endnu mere — bliver hele Afgiften paa Stentul 5 Ore plus de 14 Ore, det gjør 19 Ore. Jeg tror, det var gavnligt, om begge Afgifter hævdes. Heller ikke kan jeg indrømme de ærede Medlemmer, at man ikke skal tage Hensyn til formentlig taagede Forestillinger om Muligheden af en Transithandel. Der er, tror jeg, ikke mange Steder i Verden, der frembyder fordelagtigere Betingelser for Transithandel mod Ost og Vest i Europa end Kjøbenhavn, Malmø og Helsingborg, og selv om man ikke kan have nogen som helst Mening om, at denne Transithandel ogsaa vil komme, er det dog ganske vist, at det er klogt at rydde de Vanstieligheder afveien, som den vil støde paa under vor nuværende Lovgivning. Men uagtet jeg saaledes, som sagt, tror, at vi skulle se hen til virkelige Autoriteter — og haade virkelig statsøkonomiske og virkelig merkantile Autoriteter ere for denne Afgifts Ophævelse —, saa drifter jeg mig dog ikke til at paatvinge Regjeringen en Borsifalden af en saa betydelig Statsindtægt som den paa 7—800,000 Kr. om Aaret, uden at kunne anvise et bestemt Nederlag derfor. Jeg tror derfor ikke, at denne Sag i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, er moden til Afgjørelse, og jeg tror, at, ligesaa lidt som vi skulle fremtvinge en Anvendelse af det kongelige Veto, ligesaa lidt skulle vi kaste denne Sag uden videre ud af Thinget. Jeg tror, at vi skulle benytte den til at indlede en Forhandling med Regjeringen om, hvilke Forandringer der er ønskelig i den hele økonomiske

Lovgivning. Den ærede Finantsminister har ganske vist for nogle Aar siden forelagt et lille Lødblovsforslag inde i Folkethinget, men har ikke senere villet føre det videre. Det kan jeg under de nu bestaaende politiske Forhold ingenlunde bebrejde ham; men jeg tror, at han vil være enig i den Erkjendelse, at, medens man paa alle andre Punkter søger at naae de Fremskridt, som man desværre ikke har kunnet naae, fordi Kravene paa den anden Side have været for store til, at man kunde enes om, hvor langt eller kort Fremskridtet vilde kunne gaa, kan det ikke gaa an at blive staaende stille paa hele det økonomiske Omraade. Det gaar paa ingen Maade an. Sverken er Tilstanden der saa ønskelig eller saa gunstig for de forskellige Interesser, som den bør være, og heller ikke er det rigtigt af den Grund, at der, fordi man ikke kan faae en Skolelov eller en Hørlov igjennem, dog naaiffe er Mulighed for, at man kunde enes om Reformen paa det økonomiske Omraade; i hvert Fald bør man forsøge derpaa. Jeg ønsker altsaa ikke denne Sag afvis, men jeg ønsker den benyttet til Forhandling. Deri har den sidste ærede Ræder fuldkommen Ret, at der forhandles naturligt og bedst i et Udvalg med den høie Regjering om, hvorvidt man ikke i en nær Fremtid kan komme til økonomiske Reformen, som jeg tror, at Handel og Skibsfart have fuldkommen gyldig Krav paa at opnaa. Jeg skal her paa ingen Maade gaa ind paa de andre Spørgsmaal om, hvad man kan anvende Statens oversflødige Penge til. Jeg tror slet ikke, at Statens Indtægter ere oversflødige. Deri giver jeg Regjeringen navnlig Finantsministeren fuldstændig Ret, at, naar man staar overfor Reformlove eller Reformen, som ville bevirke meget store forøgede aarlige Udgifter, skal man ikke begynde med at kaste Statens Indtægter bort. Deri er jeg aldeles enig med ham. Jeg er fuldstændig enig med det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Jessen) i, at man paa ingen Maade skal stræbe efter at faae de indirekte Afgifter nedsatte, men blot at faae dem omlagte, lagte paa de Punkter, som bedst kunne bære Afgifterne, og se at lette paa de Steder, hvor der trænges til Afslag.

Der er talt om Brandevinsstaten. Ja jeg negter ikke, at jeg er en stor Under af en forøget Brandevinsstat, ikke blot en bedre reguleret Brandevinsstat, men en betydelig forøget. Jeg